

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Meyeri S. Literarum Doct. & Prof. Uxor Christiana Sive De Conjugio Inter Duos Deque Incestu Et Divortiis, Dissertationes Tres

Meier, Johannes

Amstelædami, 1688

Cap. III. Probari nequit Polygamia ex mandato & benedictione divina
Noacho repetita Gen. VIII. 15. 16. 17. IX. 1. atque exemplis Pharaonis &
Ægyptiorum Gen. XII. Abimelechi ac Philistinorum Gen. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40272

CAPUT III.

Probari nequit Polygamia ex mandato & benedictione divina Noacho repetita Gen. viii. 15. 16. 17. ix. 1. atque exemplis Pharaonis & Aegyptiorum Gen. xii. Abimelechi ac Philistinorum Gen. xx.

Pergunt Theophilus & Athanasius Th. xxxvi. & xxxvii. prolixè narrare benedictionem divinam Noacho post diluuium ad propagationem generis humani redditam, *Crescite & multiplicamini* Gen. ix. 1. Ex qua ita argumentantur: *Quicumque se multiplicat ex omnibus viribus, a Deo homini conceditis, ille ceteris paribus implet sanctissimam voluntatem Dei. Atqui polygamus. Ergo. Item, Quicumque magis se multiplicat & melius replet terram, (cæteris paribus, quod hic repetendum monet Athanasius p. 209.) Ille mandato Dei magis approximat. Atqui polygamus. Ergo.* Refutationem ipsi adjiciunt dicendo, *cæteris paribus, i. e. si hoc alibi non sit prohibitum.* Sed quia cætera paria non sunt, uti supra satis superque ex prima institutione demonstratum, hæc argumenta futilia sunt, nullius momenti, & meræ petitiones principii. Vid. Sect. 1. cap. 1. & cap. vii. Th. 1. 11. Athanasius Vinc. p. 205. asserere quidem non audet, Noachum ipsum fuisse polygamum, quia unica uxor cum eo arcam ingressa dicitur, sed annon reliquæ communi diluuiò fuerint deletæ, tacente scriptura, se ignorare ait. Quæ suspicio nullo fundamento nititur.

II. Hoc tamen certum, vi hujus benedictionis, citra polygamiam, post diluuium ex octo hominibus, brevi temporis spatio, tot potuisse nasci, quot urbi & turri Babylonicæ extruendæ, regnis atque rebus publicis condendis sufficerent; quemadmodum videmus, intra paucos centenos annos ex uno Abrahamo tantam multitudinem Israelitarum derivari potuisse, quanta in Exodo & Numeris recensetur. Quia multitudo populi ejusque incrementum a Deo est, qui illud pollicetur Gen. xiii. 16. Cap. xv. 5. Lev. xxvi. 9. Deut. x. 22. Psal. cvii. 38. s. Heb. xi. 12. Hos. 1. 10. miraculosa fuit multiplicatio sub Josaphato, duarum tribuum rege 2. Chron. xvi. 13. habuit enim delectos ad militiam 116000 præter præsidarios in urbibus munitis. Merum enim commentum est, nullo S. Scripturæ fundamento firmatum, quod nonnulli prodiderunt, benedictionem nempe a Deo datam esse Noacho, ut se multiplicaret, quinquagesimo de-

num.

num anno post diluuium. Quis enim credat, per 50 annos post diluuium homines non esse multiplicatos? Annis 250 e tribus Noachi filiis genus humanum ita multiplicatum fuit, ut solus Ninus, teste Diod. Sic. lib. III. c. 11. contra Bactrianos eduxerit peditum decies septies centena millia & equitum ducenta millia.

III. Theſibus xxxviii. xxxix. & xlvi. ex historia Abrahami Theophilus polygamiam ſtabilire conatur, & primum quidem ex verbis Abrahami ad Saram Gen. xii. 8. 9. 10. & Pharaonis comm. 15. 16. Atque ex parallela historia Abimelechi Gen. xx. Ex quibus apparere ait, polygamiam ſimultaneam muliebrem etiam apud gentes Ægyptios & Philiftæos exotam & peccaminofam fuiſſe, ſed polygamiam virilem uſitatam & legibus conformem habitam. Ex qua hiſtoria hoc modo argumentatur: *Quodcunque Pharaon, Abimelech, & ſimiles gentes, qua ſatis honeſte & ſobrie juxta legem naturæ vixerunt, pro peccato non habuerunt, illud non eſt peccatum contra legem naturæ, & cum illa conformem legem moralem. Atqui prædictæ gentes polygamiam pro peccato non habuerunt. Ergo. Et ulterius: Quodcunque prælaudatæ ſobria & cultiores gentes pro peccato habuerunt, illud merito pro tali habetur. Atqui multiviratum, ſeu polygamiam ſimultaneam muliebrem pro peccato habuerunt. Ergo.*

IV. Reſpondeo, utriuſque ſyllogiſmi majorem non eſſe univerſaliter veram, cum Sect. 11. cap. 1. Th. xii. & ſeq. & Cap. iv. toto oſtenſum ſit, a gentibus non ubique obſervari regulam morum. Ita ſæpe uni quid indecorum eſt, quod alteri decorum, v. gr. Corporis totius nuditas inhoneſta eſt Europæis, honeſta autem Indis; ebrietas apud Germanos, Venerea peccata apud Italos tanti non æſtimantur, quanti apud alios. Ipſe Theophilus fatetur, raptum feminarum ſolutarum apud gentes, præſertim Ægyptias & Græcas, non fuiſſe infrequentem, nec tantæ criminationi obnoxium. Furta omnia apud veteres Ægyptios fuiſſe licita & impunita, teſtatur A. Gellius l. xi. Cap. xviii. & Diodorus lib. 1. fuiſſe apud Ægyptios legem de furibus perquam ſingularem, qua ſodalitium aliquod furum inſtitutum, cujus quaſi opificium erat furari, cui ſe quiſque addicere poterat, & cui præfectus princeps publica auctoritate. Adeoque virtutes & vitia ex gentium ingenio & actionibus metienda non ſunt, ſed ex legis divinæ norma.

V. Haſce autem gentes quod atinet, quomodo illæ honeſte, ſobrie & congrue legi naturæ vixiſſe dici poſſunt, in quibus non erat

erat reverentia & timor Dei Gen. xii. 9. Cap. xx. 11. fatente ipso Athanasio Vinc. p. 222. sed iniquitas & libido dominabatur, in quam effusi erant vicini incolæ Sodomi & Gomorræ, nec non Ægyptii, teste Abarbenele in Legem f. 72. 1. Scortationem gentes pro peccato non habebant, ideoque conversæ in N. T. ab ea abstinere jubebantur Act. xv. 19. 20. 29. Ut ergo scortatio, raptus, cædes, quam Abraham etiam metuebat, & similia facinora minime erant licita, quod ab illis gentibus patrarentur, ita nec polygamia.

VI. Pergit argumentari Theophilus Th. XLVII. ex Gen. xx. *Quicumque justus iudex in polygamo & adultero punit saltem adulterium præsumptum, & quidem ex ignorantia, non autem absolutum; polygamiam vero diu exercitam & continuandam non punit, ille polygamiam non pro peccato, adulterium autem pro vero peccato habet. Alias non esset justus, si utraque essent peccata & non æque punirentur. Atqui Deus in adultero & polygamo Abimelecho punit tantum ex ignorantia præmeditatum, nondum vero perfectum adulterium, polygamiam vero diu usitatam & continuandam non punit. Ergo. Sed illatio ista inanis est & inconsequens. Nam I. non desunt sapientissimo legislatori rationes, ob quas non omnia ubique puniat peccata, quæ tamen ideo non desinunt esse talia. David utique plura commisit peccata, quam illud cum Bathseba & Uria, propter hoc tamen singulari modo reprehensus est & punitus a Deo. Et Abimelechum Deus forte non monuisset, sed sivistet eum Saram attingere & peccare, quemadmodum alias gentes sivistet ire in viis suis, si Abrahamus, servus Dei, quem dilexit, huic negotio non fuisset implicitus.*

VII. 2. Gravius peccatum in raptu & adulterio committi, quam in polygamia, nemo ignorat. Recte judicat R. Levi Barzel. leg. xxxv. *איש אשר איש זר גנב עמו את אשתו* quod adulterium ubi cum proximi uxore res habetur, sit species rapina, & homicidia ex eo facile oriri, docet. Quæ etiam ratio est diversarum pœnarum Lev. xx. 10. & seq. & com. 17. 1q. 3. Unde probabit Theophilus, Abimelechum jam polygamum fuisse, & ob hanc polygamiam non punitum? regem dicit habuisse multas uxores, & ancillas, quarum ventres Deus occluserat. Moses autem tantum meminit *uxoris ejus* in singulari numero Gen. xx. 17. & ancillarum, quæ servis potuerunt esse nuptæ, more Hebræorum. Ego quidem præfracte negare nolo, Abimelechum polygamum fuisse, sed ex textu id clare demonstrari nequit.

V

VIII. Ma-

VIII. Majori cum specie objici posset, quod Abimelech uxorem jam habens com. 17. & insuper Saram mulierem accipiens com. 2. 3. tamen ad justitiam suam & integritatem cordis provocarit com. 4. 5. quam Deus etiam approbat com. 6. Quod ergo alteram superinducere voluerit, id ex integritate cordis fecisse videtur? Respond. peccari paralogismo figuræ dictionis, & a dicto secundum quid; justum & integrum vocari Abimelechum, non ἀπλάγς, sed κατὰ ἴ, sicut gentes, quæ legis sunt, facere & hoc respectu excusabiles dicuntur Rom. 11. 14. 15. etsi totam legem non observent, atque ita in totum excusari nequeant. Comparative justus potuit dici Abimelech, quatenus magis injustus & improbus fuisset, si Abrahamo uxorem rapuisset. Igitur integer erat, respectu illius adulterii & raptus. Ita Thamar justior erat Jehuda Gen. xxxviii. 26. quæ tamen justa non erat, quando se adulterio temeraverat. Et Habacuc vocat Judæos in Babyloniam deportatos populum justiorem Chaldæis. Sane qui hoc modo justus, etiam improbus est, & non nisi ad alium comparatus justus; sicut exosa dicitur Lea, id est, minus amata Gen. xxix. 30. 31. Hoc ergo fecit Abimelech cum integritate cordis, quod nesciverit Saram fuisse marito junctam, Abrahami uxorem, adeoque vi alterius uxorem non rapuerit. Alia jam loca dictis affinia, brevitati studens, tacite prætermitto.

C A P U T IV.

Exemplum Abrahami Gen. xvi. & sequentibus, non probat polygamiam.

EX historia Abrahami magnum causæ suæ præsidium & patrocinium quærunt polygamie defensores Theophilus & Ath. Vincentius, sed Arcuarius pag. 135. & seqq. varia exempla patriarcharum examinans, præterito Abrahamo, cum primis urget exemplum Davidis 2 Sam. xii. de quo nos suo loco. Libertatis nostræ memores, qua hæctenus nostrorum confutavimus argumenta, primum expendemus Theses generales XLVIII. XLIX. L. quibus patriarcharum exemplis probatum eunt polygamiam, deinde in specie exemplum Abrahami inde a Thesi xl. usque ad LIV. Etsi autem prolixus admodum sit Theophilus, omnia tamen argumenta, quæ